

Arrest

nr. 69 720 van 8 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 8 augustus 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 juli 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Armeens staatsburger van Armeense origine. U woonde samen met uw vrouw, K.(...) M.(...) (O.V. 6.658.725), en uw zonen, H.(...) M.(...) (O.V. 6.658.726) en S.(...) M.(...) in Yerevan.

U werkte als directeur van een school in Yerevan. Omwille van de corrupte praktijken in deze school, nam u in 2003 ontslag. U kreeg een aanbieding om als leraar te gaan werken in de stad Vsevolozhsk in Rusland. In 2004 verhuisde u met uw gezin naar Rusland. In 2007 werd uw zoon H.(...) in Rusland het slachtoffer van een aanval door Russische nationalisten. Als gevolg van deze gewelddaad kreeg uw zoon psychologische problemen. De dokters raadden hem aan om van omgeving te veranderen. U

besloot om samen met H.(...) naar Armenië te reizen. In januari 2008 vertrokken jullie naar Armenië, terwijl uw vrouw en S.(...) in Rusland bleven.

Op 1 maart 2008 waren er politieke onlusten in Yerevan. Die avond waren u en uw zoon thuis. Vanaf het balkon van uw appartement hadden jullie een goed zicht op de betoging. 's Avonds belden enkele journalisten aan met de vraag of ze vanaf uw balkon de betoging mochten filmen. U stemde hiermee in. De journalisten filmde hoe de ordediensten hardhandig optraden tegen de betogers. Kort na het vertrek van de journalisten vielen drie gemaskerde mannen van de Nationale Veiligheid uw appartement binnen.

U werd bedreigd en zeer hard geslagen. Als gevolg van deze mishandelingen verloor u een jaar later één nier. Eind maart 2008 probeerde u een klacht in te dienen bij het parket. Men weigerde echter om uw klacht te registreren. Begin mei 2008 schreef u een brief naar de administratie van de president van Armenië, waarin u beschreef wat u op 1 maart 2008 had gezien en meegemaakt. Daarop werd u bij H.(...) A.(...), de latere voorzitter van het Armeense parlement, geroepen. A.(...) bedreigde u en vertelde u dat u moest zwijgen. Enkele maanden later vertelde u over het gesprek met A.(...) aan enkele kennissen, die dit verhaal waarschijnlijk doorvertelden. In februari 2009, vlak voor de verjaardag van de gebeurtenissen van 1 maart 2008, kreeg u verzoeken van journalisten die uw verhaal wilden horen. De autoriteiten merkten dit op. U werd door enkele overheidsmedewerkers gewaarschuwd dat u beter zou vertrekken.

In april 2009 keerden u en uw zoon H.(...) terug naar Rusland. In mei 2010 werden uw beide zonen op straat aangevallen door Russische nationalisten. De volgende dag werd het hek van uw huis in brand gestoken en werd er een dode kat bij uw huis gelegd. U besloot om te vertrekken uit Rusland.

Op 15 juli 2010 vertrok u samen met H.(...) uit Rusland. Jullie reisden illegaal met de boot van Sint-Petersburg naar een onbekende haven in Europa. Vervolgens reisden jullie met de auto naar België. De smokkelaars namen jullie paspoorten af. Op 19 juli 2010 kwam u aan in België. U en uw zoon H.(...) vroegen dezelfde dag asiel.

Eind 2010 reisde uw vrouw van Rusland naar Armenië. Uw zoon S.(...) bleef in Rusland omdat hij zijn vriendin wilde blijven. Op 28 februari reisde uw vrouw met het vliegtuig van Armenië naar België. Zij vroeg asiel op 3 maart 2011.

B. Motivering

U vreest dat u in Armenië zult worden vermoord door de autoriteiten. Hoewel u verklaart dat u zelf nooit enig politiek engagement hebt gehad, beweert u dat u zult gevisieerd worden omwille van de gebeurtenissen op 1 maart 2008, toen u enkele journalisten in uw appartement liet om de betogingen te filmen. Uit uw verklaringen en uit de verklaringen van uw echtgenote en uw zoon blijkt nergens dat u, behoudens deze politiek gemotiveerde vervolging door de Armeense autoriteiten omwille van de gebeurtenissen in maart 2008, andere problemen zou gekend hebben in Armenië (cf. 'Vragenlijst CGVS', 'Antwoorden op verzoek om schriftelijke verklaring', 'Gehoorverslag CGVS vrouw', 'Gehoorverslag CGVS zoon').

Het Commissariaat-generaal meent echter dat uw asielaanspraak niet aannemelijk is.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat Armenië een meerpartijenstelsel heeft waarin politieke partijen activiteiten (bv. leden werven, fondsen verzamelen, hun gedachtegoed uitdragen, oppositie voeren in het parlement) kunnen ontwikkelen. Tijdens kiesperiodes is er sprake geweest van een verhoogde spanning, die gepaard kon gaan met intimidaties en kortstondige arrestaties. Na de kiesperiodes normaliseerde de situatie weer, zo ook na de presidentsverkiezingen van begin 2008 die turbulenter dan gewoonlijk zijn verlopen en uitzonderlijk een langere nasleep kenden. Sinds voornoemde politieke gebeurtenissen van 2008 zijn de Armeense autoriteiten restrictiever bij het toelaten van manifestaties. Hoewel vele manifestaties zonder incidenten verlopen, kunnen deze soms op schermutselingen uitlopen en zo tot kortstondige arrestaties leiden. Betrouwbare en gezaghebbende bronnen zijn echter van mening dat er actueel in Armenië geen situatie van vervolging omwille van politieke redenen is, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke gevallen, waarvan kan gesteld worden dat er over bericht wordt en dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden.

Gelet op wat voorafgaat, in het licht van alle elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, zijn de door u beschreven ernstige moeilijkheden, namelijk het feit dat u bij terugkeer naar Armenië spoorloos zult verdwijnen of dat vermoord zult worden door de Armeense autoriteiten omdat u op 1 maart 2008 enkele journalisten op uw balkon liet filmen niet aannemelijk. Bovendien brengt u zelf geen overtuigende, concrete bewijsstukken aan (vb: een bewijs aangaande de door u ondergane slagen op 1 maart 2008 ten gevolge waarvan u een jaar later een nier verloor; vb: een kopie van de brief die u in mei 2008 schreef, aan de administratie van de Armeense president) die de door u beschreven ingrijpende problemen bevestigen, terwijl dit van u verwacht kan worden, gezien dergelijke gegevens volgens de informatiebronnen van het Commissariaat-generaal, waarvan bijlage in het administratief dossier werd

gevoegd, hoe dan ook voorhanden zouden moeten zijn, gelet op de ernst van de moeilijkheden die u zichzelf toeschrijft.

Uw geboorteakte, uw rijbewijs en uw huwelijksakte attesteren uw identiteit. Het attest van woonplaatskeuze vermeldt dat u in september 2009 in Armenië woonde en dat u daar geregistreerd was. Deze documenten kunnen de door u aangehaalde problemen echter niet staven.

Er moet dan ook worden besloten dat u niet aannemelijk maakt dat u zich kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Aangezien u ten aanzien van Armenië behoudens voornoemde politieke motieven geen andere redenen inroept ter ondersteuning van uw asielrelaas, toont u tot slot al evenmin concreet aan dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving met betrekking tot de subsidiaire bescherming zou lopen in uw land van herkomst.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat er in hoofde van uw echtgenote, K.(...) M.(...) (O.V. 6.658.725), en uw zoon, H.(...) M.(...) (O.V. 6.658.726), eveneens een beslissing tot weigering van het toekennen van de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Er wordt ten onrechte gesteld dat de aangehaalde problemen geen verband houden met de criteria van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag). Volgens het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) heeft verzoeker niet aannemelijk gemaakt dat hij zich kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Hij bracht nochtans wel voldoende elementen aan waaruit volgt dat hij werd bedreigd door “*de Nationale Veiligheid en de Overheid van zijn land*”. Uit de meegedeelde informatie van Cedoca blijkt, in tegenstelling tot wat het CGVS beweert, wel degelijk dat de periode van en na de presidentsverkiezingen van maart 2008 uitzonderlijk turbulent was en een lange nasleep kende. Nadien werd er strenger opgetreden door de Armeense overheid. Dat verzoeker, nadat hij journalisten toeliet in zijn appartement om vanaf het balkon opnames te maken van de manifestaties en het optreden van de overheid, gevisieerd werd door de Nationale Veiligheid is dan ook meer dan geloofwaardig. De beslissing van het CGVS bevat tegenstrijdigheden door aan de ene kant te bevestigen dat er sinds de turbulente presidentsverkiezingen van 2008 restrictiever wordt opgetreden door de overheid, en aan de andere kant toch te beslissen dat de moeilijkheden die verzoeker ondervond omwille van gebeurtenissen tijdens deze periode, niet aannemelijk worden geacht. Het CGVS kwam tot een onredelijk besluit. Verzoeker heeft voldoende elementen en bewijzen aangebracht. Het CGVS heeft de feitelijke elementen van het asielverhaal niet beoordeeld in het licht van alle elementen waarover het beschikt. Deze elementen moesten immers beoordeeld worden in het licht van de gebeurtenissen tijdens en na de turbulente presidentsverkiezingen in 2008 en de maatregelen die sedertdien door de Armeense overheid genomen werden.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker aan dat artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) geschonden wordt gezien uit zijn asielverhaal duidelijk blijkt dat hij bij een terugkeer naar Armenië ernstig belemmerd zal worden door de overheidsmedewerkers, waardoor het risico op ernstige schade zeer reëel is.

2.2.1.1. Verzoeker dient aan te tonen dat er in zijn hoofde feiten en omstandigheden bestaan waardoor hij een gegronde reden heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat zijn vrees actueel is, hetgeen betekent dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn oordeel moet steunen op de feitelijke situatie, zoals deze zich voordoet in het land van oorsprong op het ogenblik van zijn beslissing (artikel 48/5, §3, tweede lid van de vreemdelingenwet; zie ook: RvS 26 september 2008, nr. 186.532; J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 74-75). Deze stelling vloeit voort uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, waarin het criterium “gegronde vrees voor vervolging” het wezenlijke is. Determinerend bij het onderzoek van dit criterium is of de asielzoeker thans een toevluchtsoord nodig heeft voor een te verwachten risico van vervolging in zijn land van oorsprong. De

vrees van verzoeker moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij hem aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354).

Te dezen moet worden vastgesteld dat de huidige situatie in Armenië van dien aard is dat personen met het voorgehouden profiel van verzoeker geen vervolging dienen te vrezen. Deze bevinding is gestoeld op de bij het administratief dossier toegevoegde informatie (Cedoca subject related briefing van 14 oktober 2010: "*Armenië, Beoordeling van de actuele vrees van politieke opposanten sinds de gebeurtenissen ivm de presidentsverkiezingen van februari 2008*", stuk 28A van het administratief dossier). Diverse goedgeplaatste bronnen, zoals de voorzitters van verschillende Armeense mensenrechtenorganisaties, van oppositiepartijen en hooggeplaatste overheidspersonen en buitenlandse diplomaten bevestigen unaniem dat personen met het door verzoeker voorgehouden profiel, i.e. betrokken bij de oppositie bij de verkiezingen van 19 februari 2008 en de evenementen van maart 2008, alsook hun familieleden, niets meer te vrezen hebben sedert maart 2009 omwille van deze betrokkenheid en geen aanhouding of gerechtelijke vervolging meer riskeerden, gezien de personen die in deze context gearresteerd moesten worden al eerder werden gearresteerd. Ook konden personen met bovenstaand profiel probleemloos naar Armenië terugkeren, daar ze geen enkel risico meer liepen. De voorzitter van de gezaghebbende mensenrechtenorganisatie, zijnde het Helsinki Committee of Armenia (HCA), bevestigde zelfs dat er behalve twee welbepaalde oppositiemilitanten geen enkele militant/activist of eenvoudige sympathisant van de oppositie door de autoriteiten werd gezocht in verband met de gebeurtenissen volgend op de presidentsverkiezingen van 2008.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich grotendeels beperkt tot het herhalen van zijn asielmotieven. Dit volstaat geenszins om de juistheid van de informatie van de commissaris-generaal te weerleggen. Verzoeker voert aan dat personen die gelieerd werden met de gebeurtenissen van maart 2008 nog steeds door de Nationale Veiligheid opgevolgd worden. Hij onderbouwt deze stelling echter geenszins, waardoor deze geen afbreuk doet aan de pertinente motivering van de bestreden beslissing, gebaseerd op een veelheid aan objectieve bronnen, die stelt dat de huidige situatie in Armenië van dien aard is dat personen die betrokken waren bij de gebeurtenissen van maart 2008 actueel geen vervolging meer dienen te vrezen door de Armeense autoriteiten. Daarnaast is de bestreden beslissing mede gesteund op de vaststelling dat verzoeker geen enkel concreet en overtuigend bewijsstuk aanvoert om zijn asielrelaas te staven. Verzoeker slaagt er aldus niet in een vluchtelingenrechtelijke vrees aannemelijk te maken.

2.2.1.2. Het ontbreken van een actuele vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en de hieraan gerelateerde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas alsmede het gebrek aan enig stavingstuk volstaan in het licht van het devolutief karakter van het beroep om verzoeker de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling te weigeren.

2.2.2. Verzoeker steunt zijn vraag voor subsidiaire bescherming volledig op zijn asielrelaas. Uit wat voorafgaat blijkt dat dit relaas in zijn geheel ongeloofwaardig is. Bijgevolg maakt hij ook niet aannemelijk dat hij om al de redenen die hij in zijn asielrelaas aanhaalt een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekers stelling dat er, wanneer hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst, een inbreuk zou worden gepleegd op artikel 3 EVRM, is een loutere bewering die niet in het minst wordt gestaafd.

2.3. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.4. Verzoeker kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend en elf door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER